

Идеше дъждъ. Черны облаци отъ безконечнѣхъ вѣро-
волицъ ся тыляхъ по небето, и море то и небето ся
слахъ въ едиѣхъ галнѣхъ бурнѣхъ массѣхъ. Отъ с'утрѣнѣхъ тѣхъ
юде калугеры тѣ ся патрупахъ въ келіяхъ ми, и за-
едно съ менѣ чакахъ пароходѣтъ за да ма испропо-
дятъ. Разговоръ тѣхъ ся не вѣржаше. Сичкы глѣдахъ на
менѣ, като че умирамъ вече, и съ менѣ никога вече
нѣма да ся видятъ; на рядко ся чувахъ съвѣты и
внушенія, какъ да ся боря съ мірскы тѣхъ прелесты. Ся-
ка та на разговоръ тѣхъ ны бѣше тѣжна и самъ азъ не
бяхъ веселъ.

Кога то ся веселите, напомните си и за насъ ни-
кога, казвахъ ми:—напомните си за трудный тѣхъ ны
животъ и за безкрайны тѣхъ ны борбѣхъ съ демонъ тѣхъ! Васъ
може бы вы чакатъ за напредъ много радости, а у
насъ на вѣкы ще бѣде едно и сящо то до дѣто у-
мремъ.

—Отъ това пѣкъ, ный ще ся спасемъ.

—Напомявайте си често за Св. Горъ—по малко
ще грѣшите!..

Азъ мълчахъ.

—Иди! Димъ ся види! прекъсна ны разговоръ тѣхъ отъ
Лукианъ, и бързо, бързо искочи изъ келіяхъ ми.

Ный сичкы искочихме на балконъ тѣхъ. Голямъ е-
динъ пароходъ величественно приближаваше до мѣна-
стырскы тѣхъ скеля. Ударихъ къмбаны тѣхъ и по дво-
ръ тѣхъ ся размърдахъ: поклонници тѣхъ съ калабалѣцѣ тѣхъ
и сландѣцѣ тѣхъ си, любопытны тѣхъ калугеры, парцаливы-
тѣхъ работници,—сичко това, бързо, бързо ся испина на
скеля тѣхъ.

—Тичайте по скоро! извика ми някой отъ дворъ тѣхъ:
—пароходъ тѣхъ нѣма да ся бави; ето и калабалѣцѣ тѣхъ
ви отидохъ.

ме няколко главы отъ настояще то съчиненіе и по тѣхъ напе-
чатахъ. — (Преводъ.)